

подпиралъ сѣ на рѣкѣ, а часъ тихомъ си дѣмалъ: О, много вѣмѣмъ ты нѣмѣ! Въ прѣднѣ-тѣ стѣмѣ имало всичко, что трѣбвало за живѣніе, из дрѣ-га-та, освѣтлена сѣ кандило, отличавала сѣ сѣ нѣкзквѣ раскошность, и повече приличала на ра-ботницѣ на нѣкой мѣдрецъ и художникъ ваатель, нежели на пѣстынническѣ келіѣ. Тамъ по поли-ци-ты имало много книги, нѣколко образы отъ косзкз, и всичко, что е потрѣбно едномѣ цѣро-пластикѣ, восковаателю. На стѣны-ты висѣло орѣ-жіе и различны дрѣхы.

— А! идѣть! рѣче пѣстынникъ-тѣ, кога чѣлз гласъ отъ трѣвѣ, и си сложи работѣ-тѣ, что ра-боташе, постави трапезѣ, тѣри на нѣмѣ хлѣбъ, рыбѣ и прѣсно сыреніе.

— Хей, брате Радокане! дай стлзбѣ! чѣсѣ гласъ изъ провала подъ водоскока.

— О, вѣмѣмъ е, вѣмѣмъ е! азъ ви сѣ вече на-чакахъ! мыслахъ, че не щете ни да сѣ завърнете! отговори той и спѣсти стлзбѣ-тѣ въ провала, ка-то ѣмѣмъ закрѣпи въ издѣлвано-то у стѣнѣ-тѣ мѣсто.

— Не бой сѣ, кнагыне, дръжъ сѣ добръ за мене!

И при тымъ дѣмѣмъ единъ лѣкз и лѣдръ чело-вѣкз на срѣднѣмъ порѣ, сѣ черны пламенны очи, и сѣ чернѣ косѣ, паднѣлѣ по ramo-то на боярскѣ дрѣхѣ, излѣзълъ по стлзбѣ-тѣ изъ провала. На рѣцѣ мѣ была Райна въ вѣнчилны-ты си дрѣхы.

По него ишли два человекѣ въ черны дѣлгы